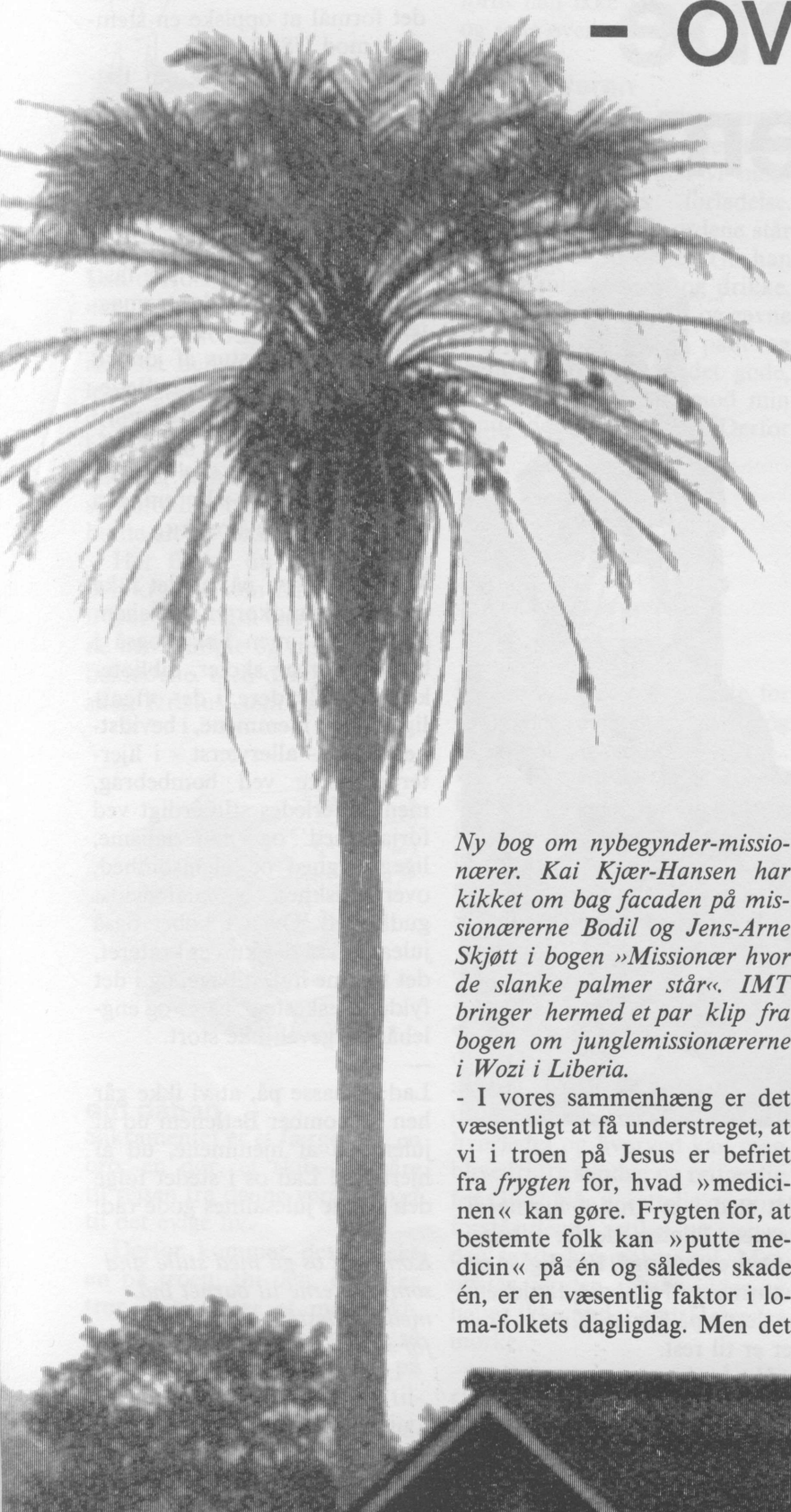

Sorte mennesker rødmer ikke - over Gud

Ny bog om nybegynder-missionærer. Kai Kjær-Hansen har kikket om bag facaden på missionærerne Bodil og Jens-Arne Skjøtt i bogen »Missionær hvor de slanke palmer står«. IMT bringer hermed et par klip fra bogen om junglemissionærerne i Wozi i Liberia.

- I vores sammenhæng er det væsentligt at få understreget, at vi i troen på Jesus er befriet fra frygten for, hvad »medicinen« kan gøre. Frygten for, at bestemte folk kan »putte medicin« på én og således skade én, er en væsentlig faktor i loma-folkets dagligdag. Men det

er rigtigt nok et problem, hvordan man på en rigtig måde forkynder Guds almagt og Guds kærlighed, således at frygten for onde ånder og »medicinen« tages bort, uden at man udraderer Satan som en virkelighed og en faktor, der skal siges nej til.

- At Gud hører hverdagen til, kommer ikke mindst frem i det »ritual«, man skal igennem, inden man kan påbegynde en samtale på loma. Når jeg, som det er almindelig skik, spørger: »Hvordan går det?«, lyder svaret, dersom alt er i orden: »Ikke noget at laste Gud for«. Og når folk spørger mig, og jeg siger det samme, lyder deres gensvar: »Gud ske tak for det!«

Da de danske missionærer ikke kan forandre det foreliggende kontaktpunkt, er det op til dem at få det bedst mulige ud af det. Men samme kontaktpunkt, som ofte savnes i Vesten, føles undertiden som en afgørende hindring for at nå ind til evangeliets kerne: at himmelens og jordens Gud for Jesu Kristi skyld er vores gode far.

Men rødme over at tale om Gud er der ingen, der gør i Wozi. Sorte mennesker rødmer ikke, og den rødhårede hvide missionær behøver ikke at rød-

me, når hun eller hendes mand bringer Gud på bane.

Skamme sig over Gud gør heller ikke taxa-ejerne i Liberia. Den populære brug af påmalede slogans på bilerne har undertiden også »Gud« med. »Guds tid er den bedste« er et af de benyttede slogans til påmindelse om, at den hurtigste kørsel ikke er den bedste. »Gud beskytte kørslen« står der - som en bøn - på andre taxaer. Og ikke uden en god portion afrikansk selvironi står der på nogle taxaer, som kører rundt i Monrovia, og som er ved at falde sammen på grund af den rust, som Atlanterhavets salt har givet dem: »Om Gud vil...«

Om Gud vil, at loma-folkets »Himmelgud« skal blive kendt som Jesu Kristi far, kan den, som selv har lært denne far at kende, ikke være i tvivl om. *Gud beskytte* og hjælpe missionærerne! Så de må se, at *Guds tid er* - altid - *den bedste*.

Skønt den manglende læsekundskab blandt Wozi-befolkningen stækker de danske missionærer i deres evangeliserende arbejde, er de klar over, at de ikke skal stirre sig blinde på dette problem eller lade sig paralisere af det. Efter små 2 år er de nu i stand til at prædike på stammens modersmål. Og som Grundtvig ville have sagt det: Man skal jo ikke gøre kristendommen til et »læseselskab«.

- Tak for den påmindelse, siger de. Det er også noget i den retning, som giver os lidt trøst og optimisme. Men for øvrigt: Kunne Grundtvig læse? Svarer de igen med et smil.

Bunken med den ugentlige sending af Kristeligt Dagblad er nået til Wozi i dag. - Der står måske også noget om Grundtvig denne gang, siger de underfundigt. Og tænder begge piben. Sådan som Grundtvig da også plejede at gøre.

Da troperegnen væltede ned i

Kai Kjær-Hansen sammen med Bodil og Jens-Arne Skjøtt.

går aftes styrtede den 4 meter høje skorsten til missionærernes udendørs komfur ned. I dag er samme missionær, som for et halvt år siden byggede skorstenen, i gang med at bygge den op. Med mere cement - nu. Så den ikke skal falde ned igen om et halvt år. Og så kan han jo samtidig gå og fundere over, hvilke midler der skal bruges, for at ikke den kirke, han er med til at opbygge, skal falde sammen, når han - og de - ikke længere er i Wozi.

Jeg beundrer ham en smule, fordi han her til morgen er gået så frisk i gang med arbejdet i stedet for at sætte sig hen og bedyre over for sig selv, at det ikke kan nytte noget at lave en skorsten, når man ikke er uddannet murer.

Men den, der ikke tør løbe risikoen for at gøre noget forkert, når man bygger en skorsten, får ingen skorsten. Og den missionær, som ikke tør løbe risikoen for at gøre noget forkert, vinder næppe mange mennesker for Kristus.

Kirken i Wozi har engang fungeret, og den kan komme til det igen. Selv med redskaber og materiale, der er mangler ved. Men det fritager ikke en fra at overveje, hvor meget cement forkyndelsen skal inde-

holde.

- Selv om vi hvide på mange måder er attraktive og kan og har alle de ting, som folk her i Wozi ønsker at kunne eller eje, må det på en eller anden måde komme frem, at den hvide missionær ikke blot er den, der kan forkynde tilgivelse til andre eller løfte pegefingern mod med-døbte. Lykkes det os ikke at vise, at vi til stadighed selv trænger til tilgivelse og til at høre, at »Herren er nådig« og også vores gode far for Jesu skyld, kludrer vi ikke blot i det, men forkludrer også, hvad Kristustro er for andre mennesker.

»Sort« synd er for Gud ikke værre end »hvid« synd.

At hvide missionærer ikke lægger et røgslør over, at de også har deres synder at bekende og sammen med de sorte må gå til ham, der tilgiver syndere, er måske, når alt kommer til alt, det vanskeligste for en hvid at indrømme over for en sort. Når det altså ikke bare skal siges med en flot håndbevægelse, men leves ud.

Udgivet af Menighedsfakultetet i hovedkommission Lohses Forlag.

112 sider - kr. 58,-.